

Sentiu?... Amb sa veu geganta
per l'amor patri inspirat
canta el Ter dolça complanta,
escolteu sa troba santa;
gestes que s'han oblidat
en grandió cor, així canta:

La Campana del Sometent Tradició

I

Un jorn, gent forastera
baixava en gran estol,
omplint camins i planes
de carros i canons.

Volien fer-se els amos,
girar costums i lleis
creient d'una embestida
deixar-ho ras i net.

Però encara no atalaien
Les Planes, d'un quart lluny,
ja la campana senten
que per la vall retruny.

Com que hi està avesada
a fer-se contra el llamp,
no l'esporga el núvol
que veu descarregar.

Li engeguen canonada:
ella com qui no ho sent,
-No va per mi- contesta
tocant a sometent.

II

Encar de dotze en dotze
no estan tots allotjats,
que els més braus de la colla
ja són al campanar.

El poltro que es desboca
qui atura pel camí?
A la campana sembla
la boguen esperits.

Braola amb ràbia cega,
bon gos pel seu ramat!

L'impuls que, sola, porta,
ningú no el deturarà.

Lo més valent que ho prova
del cos ja el fa seguir
i estrijolat voleia
llençant-lo com un bri.

Llavors altres s'hi arriquen
de ràbia febrósencs,
al veure que mai para
son toc de sometent.

III
Per fi amb cordes l'estaquen,
cadena ja duu al coll
després d'esternallar-ne
alguns, pel seu entorn.

Amb los fusells i a empentes
la fan escala avall,
i surt al carrer, els braços
en creu, desllodrigats.

Pels rocs –fers- l'arrosseguen,
més ella pel camí
a colps de batall sempre
semblava els escarnís.

Quan és a fora vila
obert porta un costat,
i per on passa deixa
un fondo regarall.

Al ser-ne al riu s'aturen
on més fondària té,
per ofegar en sa gorga
lo toc de sometent.

IV
Al caure de la timba
dintre l'abim pregon,
sonà una batallada
com si l'última fos.

Mes... ni vint canes d'aigua
han ofegat sa veu:
que encara avui, confosa
amb lo tro del torrent,

la sentireu rebatre
sense un moment parar,
com fressa de tempesta,
o de llunyà combat.

Tritlleja i toca sempre
la campana en l'abim
com quan aletejava
del campanar en son niu;

perquè ni les cadenes,
ni els colps, ni el gorg, ni el temps,
jamai acallar poden
son toc de sometent.

Calla el Ter, però ses onades
reprenen nova cançó
que escolten les estelades.
mai son curs lo fan callades;
tenen l'estil del pastor
que el camí alegre amb cantades.